

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1905.

XIII. tečaj.

Poredni Tonče.

Lepi pirhi, rdeči pirhi
In oranže zlate,
Kajne, Tonče, to bi,
To bi bilo zate?

Toda dobro pomni, Tonče,
Ti otrok poredni:
Taki, kakor ti si,
Pirhov niso vredni.

Pridni dečki že dobijo
Take lepe darčke,
A porednežem delijo
Leskove udarčke.

Zvonimir.

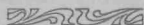
Škrjanček.

Škrjanček na polje zleti,
Zapoje in zažvrgoli:
„Pozdravljena cvetna poljana,
Vsa s pisanim cvetjem pretkana.

Pozdravljen mi log in poljé,
Tam pesmi se zopet glasé,
In mili glasovi mladine
Donijo čez hribe, doline.“

Škrjanček, škrjanček le poj,
Več mraza, snega se ne boj,
Veselja nam čustva opevaj,
Veselje srca razodevaj!

Slavko Slavič.

Zatajuj se!

4. Zapovedano in prostovoljno zatajevanje.

Zapovedano nam je ono zatajevanje, ki je potrebno v to, da ne storimo nič prepovedanega, ali pa da storimo to, kar je zapovedano. Prostovoljno pa je naše zatajevanje takrat, kadar nočemo storiti kaj takega, kar bi smeli storiti, ali si pa naložimo taka opravila, ki bi jih smeli brez greha opustiti. Ako bi se ti morebiti kdaj ne zdelo prijetno v nedeljo iti k sv. maši, se bi moral premagati, da greš; ako bi se pa toliko premagal, da bi bil še pri drugi sv. maši, je bilo to tvoje zatajevanje prostovoljno. Ako si se v cerkvi premagoval in se nisi oziral okrog in nič šepetal, marveč ves čas lepo molil, je bilo to premagovanje zapovedano; če si se pa tudi po ulicah in po cestí tako zatajeval, da se nisi hotel ozirati okrog in ljudi opazovati ter raje sam hodil, nego bi se razgovarjal s tovariši, tedaj je bilo prostovoljno tvoje zatajevanje.

Samoobsebi je umevno, da se moramo najprej in najbolj vaditi v zapovedanem zatajevanju, t. j. pred vsem varovati se greha. Sv. Frančišek Saleški jako šiba tako pobožnost, ki si jo kdo uravnava po svojem okusu, ne pa po božjih in cerkvenih zapovedih. O takem enostransko pobožnem človeku piše n. pr.: „Zarad treznosti si še ne upa jezika pomočiti v vino, celo v vodo ne; a ne boji se pomakati ga v kri svojega bližnjega z obrekovanjem in opravljanjem.“ Vendar s tem ni rečeno, da bi morali prostovoljno zatajevanje odlašati toliko časa, dokler nismo premagali slednjega greha, marveč po tehtnem pravilu: „Eno je treba storiti, drugega ne opuščati“ moramo zapovedano zatajevanje podpirati tudi s prostovoljnim.

Prostovoljno zatajevanje ima namreč mnoge koristi. Ž njim si množimo zasluženje za nebesa in pridobivamo mnogo milosti, da se laže izogiblujemo greha.

Osobito pa ima prostovoljno premagovanje ta-le velikanski dobiček. Po zatajevanju se utrdi naša volja in dobi ono moč, da se moremo premagati

tudi takrat, kadar nas izkušnjava vabi v greh, da si odrečemo prepovedane reči in zadovoljno vzprejmemo zapovedane dolžnost. Saj se morajo tudi vojaki mnogo uriti in vežbati v mirnem času, da morejo zmagovati v boju. Ko bi šli v boj nepripravljeni, ne opravijo ničesar.

Po mnogokratnem zatajevanju si prisvojimo lepe navade in se otresemo slabih razvad, t. j. pridobimo si raznih čednosti, izboljšamo svojo naravo, oblažimo svoj temperament. Saj beseda čednost pomeni toliko kakor rednost v vsem vedenju (čreda = vrsta, red). Tudi njeno drugo ime, krepost, je v tesni zvezi z zatajevanjem, je dragocen sad vztrajnega premagovanja.

Slične namene ima tudi sv. cerkev, ker nam naravnost zapoveduje nekatera zatajevanja, n. pr. poste, opuščanje hrupnih veselj o gotovih časih. Posebej odobrava ostrejša zatajevanja redovnikov.

Zato zopet ponavljam: Nihče ne more biti čednosten in izvrsten človek brez zatajevanja.

* * *

Sv. Marija Magdalena Pačiška. V prostovoljnem zatajevanju so se svetniki vadili z ganljivim junaštvom, in zdi se mi, kakor da so v tej reči še posebej tekmovali med seboj. Za danes vam posebej priporočam v posnemo sv. Marijo Magd. Pačiško.

Pred vsem si je prizadevala za pravo zmernost v jedi in pijači. Sladnosti, kateri so manj dobri otroci tako zelo vdani, ni poznala in tudi sicer si je pritrgovala ob vsaki priložnosti. Pri mizi se je zadovoljevala le z najpotrebnejšo hrano; jedil, ki so ji bila najljubša, se ni dotaknila, od drugih pa je zavživala tako malo, da so se čudili, kako si more še ohraniti življenje. Sadju, ki ga je imela pač enako rada kot drugi otroci, ni nobenkrat jedla, ne pri kosilu, ne med dnevom.

Iz ljubezni do trpečega Jezusa, da bi mu mogla biti čimdalje podobnejša, si je nakladala še mnoga druga pokorila. Prosila je deklo, da naj ji v pozimskem času nikar ne pogreva postelje, a o tem naj ničesar ne pravi

materi. Nekega dne si je iz trnjevih vej naredila kronico in si jo je zvečer, predno je šla spat, pritrdila okrog glave. Trnje jo je tako zbadalo, da ni mogla spati; pa iz ljubezni do Jezusa je rada trpela take bolečine in si nakladala še drugih, da bi bila le njemu bolj podobna. Pozneje je tudi odpravila mehko žimnico iz postelje in počivala na sami slamnici, včasih je pa še kar pred posteljo pokleknila in glavo naslonila na posteljo ter vso noč tako prebila. Le materina prepoved ji je mogla nekoliko olajšati take in enake ostrosti.

Ako ne čutite v sebi moči za tako velika in ostra pokorila, zatajujte in premagujte se tem pogostneje in pridneje v manjših rečeh, da bode število nekoliko nadomestovalo to, česar ne doseže in zmore velikost.

Pred božjim grobom.

Kot v nekdanjih zlatih časih
Spet stojiš tu pred menoj,
In spominov pokopanih
Vzbujaš v srcu mi nebroj.

Tam v mladostni zlati zarji,
V cvetju najkrasnejših let,
Često sem pred tabo klečal,
V té upiral plah pogled.

Pred menoj dogodki živi
Tistih let so vstajali,
In s sladkostjo neizrazno
Srce mi napajali.

Danes spet stojiš pred mano,
Veličastni božji grob,
Poln življenja, poln spominov
Iz mladostnih zlatih dob.

Spet pokleknil bom pred tabo,
Srce svoje ti odkril — —
V solzah vročih bom ob tebi
Vest nemirno si umil.

Kakor lučice nad grobom
Tiho ugasujejo,
Čednosti tako mrjejo,
Ko viharji hrujejo.

Daj moči mi, Premagalec
Večne teme in pekla,
Da v zatišje varno pridem,
Kjer bom rešen vsega zla!

Saturnin.

Pomaranča.

Tine je bil bogat. Odkar se je mogel spominjati, ni imel v svojem žepu še nikoli takó silno velike svote, kakor tisti dan. Osem vinarjev! Osem lepih, svetlih, skoro čisto novih vinarjev! Kakó prijetno so cingljali, kakor da bi si pripovedovali po tihem zanimive pravljice o tujih deželah z zlatimi studenci in srebrnimi gradovi! In Tinetu se je svetil obraz od veselja in ponosa. Osem vinarjev!

Časih je hodil po mestnih ulicah in imel je vse polno željá. Kupil bi si to in kupil bi si ono! Postajal je pred prodajalnami in gledal in hrepenel. Danes pa, ko je imel denar v roki, ni mu prišlo na misel prav nič pametnega. Naletel ni na nobeno stvar, ki bi se mu zdela tako lepa, da bi si jo od srca zaželel. Kakor da bi imel meglo pred očmi: — vse, kar je ležalo nakopičeno po izložbah, vse je bilo takó pusto, brezbarvno in prav nič zanimivo. Tine bi se bil vrnil domov gotovo še z vsem svojim premoženjem v žepu, ko bi ne bil zagledal v zadnjem trenutku velike, bleščeče, prekrasne pomaranče. Ta pomaranča je ležala v jerbasu prav na vrhu in bila je neizmerno lepša od vseh drugih. Za jerbasom je sedela stara ženica ter ponujala svoje blagó vsakemu, ki je prihajal mimo. Tine je obstal in se zagledal v tisto čarobno pomarančo. Ali bi jo hupil ali ne, o tem ni prav nič premišljeval; zakaj precej v prvem hipu se je odločil, da jo mora na vsak način imeti. Toda od samega občudovanja dolgo časa ni mogel izpregovoriti. Naposled se je osrčil ter prašal prodajalko:

„Mamica, koliko stane ta pomaranča?“

Mamica pa je odgovorila:

„Ta pomaranča je najlepša izmed vseh, zato stane osem vinarjev; vse druge so po štiri.“

Tine je posegel v žep.

„Dajte mi jo, to najlepšo pomarančo!“

In nató je odšel proti domu.

Tine je bil ves srečen in blažen. Nebo se mu je zdelo še lepše in jasnejše, in kamor je pogledal, povsod se mu je zdelo, da so ljudje veseli in zadovoljni. Pomarančo je držal v roki ter jo pritiskal k sebi. Ne dal bi je nikomur niti za ves svet ne.

Tedaj pa je prišel po poti človek, ki se je opiral na dvoje palic; zakaj obe nogi sta mu bili mrtvi. In njegov obraz je bil bled in žalosten.

Tine ni vedel, kaj bi storil. V srcu ga je zabolelo in solzé so mu stopile v oči. Iztegnil je roko in zaklical:

„Mož, náte pomarančo!“

In siromakov obraz se je v tistem trenutku razjasnil in nasmehljaj se je Tinetu:

„Ti si dober dečko; Bog ti plačaj!“ —

In Tine je hitel domov. Zdelo se mu je, da je še veliko bolj bogat kakor prej, da sije solnce še veliko svetleje in da je nebo še veliko jasnejše. Ko je prišel domov, so ga prašali mama:

„Tine, kam si del tistih osem vinarjev?“

In Tine je povedal, kakó je storil. Mama so ga pobožali po obrazu in nasmehljali so se:

„Ti si dober dečko. Le ostani priden, zakaj tvoj angel stoji pred Bogom in zapisuje tvoja dela.“

Tone Grivar.

Pastirjeva.

Pridi, pridi pomlad k nam,	Da bom gnal živinico
Pomlad zaželjena,	Na zeleno polje,
Rasti, rasti travica,	Da spet vriskal bom in pel,
Travica zelena,	Židane bom volje.

Pridi skoraj, pomlad, že
Z novim svežim cvetjem,
Mi te pa pozdravimo
S pókanjem in petjem.

Taras Vaziljev.

Mladi pomladi.

Sijaj, sijaj solnce zlato,
Na sneženi breg,
Sijaj na zeleno trato,
Stajaj mrzli sneg!

To bo jokal beli snežec,
Jokal mrzli led,
Ali vesna bo vriskaje
Ves objela svet.

Sijaj, solnce, čez poljane,
Zbudi nam pomlad
In prepodi staro zimo
Z naših gôr in trat!

Hej, cvetice bodo vzcevele,
Gozd zazelenel,
In v višavah bo škrjanček
Spet zagostolel.

Oj, le pridi, skoraj pridi,
Miljena pomlad,
In prepodi staro zimo
Z naših gôr in trat!

A. Ivanov.

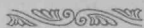
Veseli zvonovi.

Tinkatanka - tinkatona . . .
Aj kako veselo, —
Kakor drugo bi življenje
Zdaj na zemlji se pričelo.

Bratci, bratci, res je, res,
Saj zvone zvonovi!
Zimska žalost zdaj je proč,
Dnevi nam prično se novi.

Toraj veselimo se,
Tu so novi časi!
Saj nam pravijo veselih
Zvonov lepi, jasni glasi . . .

Zvonimir.

Prvič na paši.

Po dolgem, dolgem času spet
Z živino v polje gremo;
Kako si pust, ti zimski čas,
Najbolj pastirji vemo.

Odkimala je zimica,
Prišel zeleni Juri,
Ki je prinesel lepih dni,
Odprl je vesni duri.

Prav lepa zrastle travica
Na solnčni je ledini;
Še meni to se dobro zdi,
Kaj ne bi se živini?

Slavko Slavič.

Jezusov grob.

(K sliki.)

Le nekaj ur — od večera velikega petka do zgodnjega jutra velikonočne nedelje — je počivalo Jezusovo presveto Telo v kamenitem grobu; o kako častitljivo in slavno je postalo ono sveto skalovje! S kako ganljivo pobožnostjo se ga spominjajo po vesoljnem svetu vsi dobri kristjani, zlasti veliki teden! Še posebno radi hodijo pridni otroci obiskat božji grob v domači cerkvi. Malo reči se še v poznejših letih tako radi spominjajo, kot teh detinsko-pobožnih obiskov v grobu ležečega Zveličarja.

Omilil pa se nam je ta sveti grob zato tako zelo, ker je v njem počivalo Jezusovo najsvetejše — božje Telo, in pa še posebno zato, ker se je na tem kraju zgodil največji čudež naše svete vere, ki je nekakšno potrdilo vseh drugih Jezusovih čudežev. Jezus je samega sebe obudil ter velečastno izpremenjen in častitljiv vstal iz groba — o prečudno vzvišena dogodba!

Gotovo vam bo ustrezno z lepo podobo, ki vam jo je „Angelček“ priredil za veliki teden. Ker pa tu naslikanega dogodka ne opisuje cerkveni evangelij za velikonočni praznik in ga tudi v zgodbah ne najdete, vam ga moram pojasniti po evangelijskem sporočilu. Ko je bila Marija Magdalena prihitela povedat apostolom, da ni več Jezusa v grobu, sta se takoj napotila Peter in Janez proti grobu. „Tekla sta pa oba skupaj, in oni učenec (sv. Janez) je pretekel Petra in je prvi prišel k grobu.“ Ni si pa upal iti v grob. Še le ko je Peter došel in šel v grob, je šel tudi on za njim. Videla sta rjuhe ležati in prt, ki je bil pri njegovi glavi; ta ni bil zraven rjuh položen, marveč posebej na drugem kraju zvit.

Sv. Peter in Janez sta vzornika vsem gorečim obiskovalcem božjega groba; sv. Peter vsem pravim izpokornikom, sv. Janez pa otrokom in vsem nedolžnim mladeničem in dekletom.

Kje je iskati pomoči.

(Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.)

Jako mraz je bilo, ko sem koračil po cesti proti Jelšanam. Ker me je pa le preveč mrazilo, nisem prišel tja. Sneg je škripal pod nogami, veter mi je pihal do kosti, in zdelo se mi je, kakor bi bil zmrznil tudi vzduh. Solnce je bilo pokrito kakor s prozorno tančico. Mrtvo in mrzlo je zrlo z neba.

Sklenil sem, da prenočim v Dolu. Imam ondukaj znance pri Vrankarjevih. Le majhna kočja je njih last, ubogi so, a pošteni ljudje.

Srčno so me pozdravili ter mi z veseljem ponudili prenočišče.

„Samo s tem se morate zadovoljiti, kar imamo“, je pripomnila gospodinja.

„E ne bojte se, nisem razvajen“, sem rekel jaz.

„Le sedite sem, le, takoj zakurim. Slecite suknjo“, je velela ter mi jo pomagala slačiti.

Obesila jo je na klin, stopila k peči ter zakurila.

Šel sem za veliko peč, gospodar je pa prisedel k meni. Trinajstletna Mária je sedela ob kolovratu pri oknu. Jožek se mi je pa vedno bolj bližal in venomer pogledaval moje kukalo.

„Kako je kaj?“ vprašam gospodarja.

„Zdravi smo, hvala Bogu, zdravi — — — a to še ni vse. Nič zaslužka, pa vse tako strašansko drago.“

In Vrankarca, ki je pripravljala revno večerjo, je takisto tožila.

Tolažil sem ju: „Nikarte takoj obupati ter jadicovati, zanesite se na Boga. Povem vam, kar sem ondan bral.“

„Kar začnite“, me poprosi gospodinja, „saj je mrak, in dokler se ne skuha krompir, lahko sedimo v temi.“

Sedla je tudi ona k peči, a deček se je skobacal na postelj, da bi bil bliže meni. Deklica pri oknu je ustavila kolovrat ter položila roke v naročje.

Prijetno je bilo v temni stanici. Ogenj je prasketal v peči ter žarel skozi mičkeno luknjo v vratih po izbi. Mesec je svetil v okna, ali njegova svetloba ni mogla prodreti v hišo; obtičala je na zamrzlih šipah, in to je lesketalo kakor suho zlato. Stara lesena ura je trudno tiktakala, a na peči je mirno in zadovoljno predla mačka. Od peči sem je dihala ljubka toplota ter se širila po stanici.

Moral sem torej pripovedovati. —

— Vem, da vama nedostaje marsičesa in se vama od same skrbi včasih vrtil v glavi. Pa je že tako na tem božjem svetu. Brez skrbi ni nihče, zato pa naj tudi nihče ne obupa. Pomoči moramo iskati drugod.

Poslušajte! V majhnem mestu je živel krojač v veliki bedi. Preselil se je s kmetov v nadeji, da bo tam boljši zaslužek. A zmotil se je, siromak. V mestu je bilo mnogo krojačev, ki so bili domačini in znani. On pak je bil tujec, nihče ga ni poznal, nihče se ni zmenil zanj, nihče ni prihajal k njemu zaradi dela, a kar je bilo, še to je bilo le popraviljanje — tako za deset, za dvajset vinarjev. Nesrečni krojač je porabil od svojega denarja krono za krono, čakal, čakal, da bo boljše, a ono boljše ni in ni hotelo priiti. Dela ni dobil, pač pa je prišla zima. O ta strupena zima! Pa kaj se nam mara?! Sedimo pri gorki peči, ali ubogi krojač ni imel polena, in v revno stanico mu je pihala mrzla burja pri oknu in vratih.

„To je revščina, to!“ je vzdihnila gospodinja in privzdignila pokrovko s piskra ter pogledala, če že vre voda. Para s pokrovke je kanila na gorko ploščo ter zacvrčala.

„Nekega večera je sedel tisti krojač, kakor mi tukaj, pri oknu. Pihal je mrzel veter in gost dež je škropil okno. Šivalec je sedel suh, bled, izmučen; žena pa je ležala v postelji bolna od same bede in skrbi, a otroci so se vili poleg nje pod odejo ter plakali od lakote. „Mati, jaz sem lačen“, je tožil deček.

„Oče, saj ste nam obljubili zvečer kruha, pa ga nam ne daste“, je jokala deklica.

Bolnica je zamižala ter skrila glavo pod odejo, da bi nič ne videla in ne slišala. Krojač je krčevito

sprožil roke, prejel se kakor obupanec za čelo ter iz bolnega srca izdihnil: „Jezus, Marija in sveti Jožef!“

Črez nekoliko časa se je obrnil in izpregovoril s slabim glasom: „Otroci, potrpite še malo, ko poneha dež, pojdem vam po kruha. V tej plohi ne morem iz hiše.“

Otroci so se umirili in so kmalu pozaspali.

Žena je poklicala krojača:

„Oče!“

„Kaj bi rada?“

„Zakaj obetaš otrokom kruha, ko jim ga ne moreš kupiti? Kje vzameš denar zanj?“

„Jaz ne vem, ali imeti ga moram in ko bi — —“

„Lepo te prosim, Jože, ne vdaj se grešnim mislim! Rajši umrimo od glada, kakor bi nepošteno živeli.“

„Pa saj pride smrt kmalu, če bomo še dalje tako stradali“, je dejal krojač, prijel ženo za roko ter jo obupno stisnil.

Žena je zaprla oči ter ležala trenutek kakor mrtva, potem pa mirno pripomnila: „Jože, naša beda je tolika, da večja biti ne more. Če nam je umreti od glada, umrjemo — potem pa ni Marija naša mati — a to ne more biti. Poklekni in moliva k njej rožni venec: ona nama mora pomagati.“

Krojač je zadovoljno pokleknil vdano kot otrok ter molil z ženo, trkal v obupani bedi na nebeška vrata iz temne svoje stanice, kakor trka na pol zmrzel popotnik v mrzli zimski noči na hišna vrata, kjer bivajo imoviti ljudje.

Vrankarca je vzdihnila, deček je sedel kakor pribit, deklica ob kolovratu si je otirala solzo in Vrankar je potrkal ob pipo, rekši: „Dà, dà, po svetu je dosti revščine, dosti!“

„Prosim, poslušajte, da vse povem“, pravim jaz.

Tistega večera se je peljal neki gospod v ono mesto. Bil je nov sodnik, ravnokar tja premeščen. Sam je šel naprej, kakor je bil — njegove reči pa so peljali za njim na vozeh.

Pred samim mestom — kdo vé, kaj je postiljon delal? — je zavozil in prevrnil pošto. Gospod sodnik

je urno skočil iz voza ter pal na kopico gramoza ob cesti. Oštel je voznika, pomagal mu vzdigniti voz pa hajdi naprej. Kadar pa sta prišla do gostilne, si je gospod sodnik pregledal obleko ter zapazil, da so hlače na kolenu raztrgane. Kaj storiti? Drugih hlač ni imel pri sebi, a že jutri se ima predstaviti v mestu. Pokliče gostilničarja ter ga vpraša za svet.

Gostilničar skomizgne z ramami: „Presneta reč vendar! Hlače si izposoditi, pač ne gre — moje bi vam bile prevelike — hm, hm! Zdaj mi je palo v glavo: tamle v oni hiši prodaja Tirolec sukno.“

„Ampak kdo mi jih naredi do jutri zjutraj?“ pripomni gospod sodnik.

„Že dobimo koga. Za dobro plačo se vse naredi.“ Pokliče hlapca: „Beži brž po kakšnega krojača; do jutri mora izgotoviti hlače.“

Hlapec zagodrnja: „Psa bi človek ne podil v takem vremenu od hiše, in ga ne bi, jaz moram pa iztikati za krojači.“

Zdajci mu pride na misel, da baš nasproti stanuje reven krojač. „E“, reče samprisebi, „kaj bi ga iskal po vsem mestu! Sicer pa zmaši to čez noč eden kot drugi. K temu pojdem — saj bo rad zaslužil.“

Stopi torej v hišo in prikolovrati naposled po temnih stopnicah do podstrešja.

Krojač je še z ženo molil, ko začujeta težke korače. Skoči pokonci, odpre vrata ter začudeno vpraša: „Kdo je?“

Hlapec se je še jezil nad slabimi stopnicami ter zaklical: „Pojte k nam v gostilno. Neki gospod je tam, pa bi imel rad do jutri nove hlače.“

Krojaču je zastala sapa. Iznenadil ga je.

„Kaj ga ne bi“, je dejala Vrankarca. „Moj ljubi Bog!“ „Ne motite me!“ — Krojač je bil v nebesih, in žena se je radovala: „Viš, kakor sem rekla? Mati božja je pomagala. Kar brž pojdi!“

Naglo se obleče pa teče v gostilno. Sodnik pa, ko je videl revno oblečenega moža, ga vpraša, ali si upa narediti take hlače.

„Kaj bi si jih ne?“ zagotavlja krojač, „jutri zjutraj ob osmi uri bodo tukaj.“

Vzame sukno, poprosi gostilničarja, naj mu dá na upanje svečo, hlebec kruha in kaj gorkega za bolno ženo, in odhiti domov. Z zadnjimi trščicami zaneti, žena od samega veselja ozdravi, vstane, skuha krušno juho, vzbudi deco, in vsi so z velikim veseljem večerjali. Krojač je šival vso noč in je zadovoljno prisluškal, kako si žena v snu oddiha.

Rano je nesel narejene hlače sodniku. Gospod je bil s hlačami zadovoljen, pa je vprašal, koliko je dolžan?

Krojač je povedal ceno. Sodnik mu je plačal, pa kadar je videl v moževih očeh solzo, ga je vprašal, čemu te solzé?

„Zlati gospod, to so prve krone, ki sem jih v pol leta zaslužil.“

„Ste bili bolni, káli?“

„Ne, nisem bil, ampak —“ in pripovedoval je gospodu sodniku svojo usodo.

Sodnik je bil vidno ganjen. Segel je v žep in privlekel še enkrat toliko kron, kakor je zahteval krojač, ter mu jih je ponudil, rekoč: „Nate, pa ne obupajte, kar mi bo mogoče, storim za vas.“

In gospod sodnik je bil mož beseda. Ko je hodil po obiskih, je povsod pravil o nezgodi, ki ga je bila doletela, hvalil je revnega mojstra, in preden se je ta nadejal, je imel dosti šivanja — vse je nosilo njemu delat.

„In, če bi bil obupal, kaj bi bil imel od tega?“

„Res je tako. Bog je usmiljen!“ je pripomnil Vrankar.

Vrankarca je pa molčala ter imela pobožno sklenjene roke. Zdajci je jela voda teči iz piskra. Gospodinja je velela: „Marica, prižgi svetilko — krompir vre!“

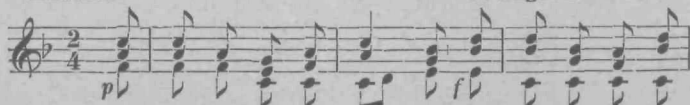
Deklica je prižgala, prinesla na mizo skledo in sol, mati je vsula krompir ter zaklicala: „Pojdite večerjat!“

Zvončku.

Andantino.

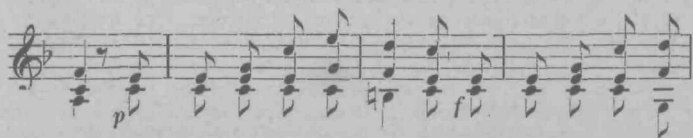
P. Angelik Hribar.

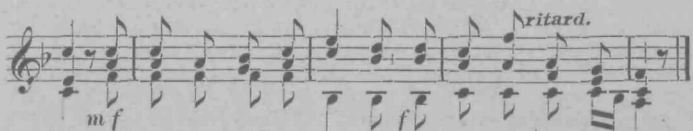
1. Pozdravljam te lju - be - če, Ti ne-žni pr-vi
2. Že soln-ce se-va vro - če, Po zemlji vzbujaja

1. cvet, Ki nam pomladne sre-če Pri-hod na-zna-nja
2. kras, Vdo-li-ne se cve - to-če Raz-le - ga pe-smi

1. spet. V ze-le-nje se o - de-va In s cvetjem ki ti
2. glas. Za - to pa te lju-be-če Pozdravljam, beli

1. gaj, Vnjem zopet ptiček pe-va, Ki je pri-plul na-zaj.
2. cvet, Ker nam pomladne sreče Radóšt si vzbudil spet.

Rešitev zvezdne zastavice v štev. 3.

	ka			Prav so uganili: Picelj
	rih	pa		Fran in Ivan, prvošolca v Rudolfovem; Štelcar Josip, sluga kn. škof. pisarne v Mariboru; Marinko Josip, dijak v Rudolfovem; Vranjek Tinica, Trobej Pepca, Vodovnik Fanika, Korber Rezika, Sredenshek Marica, Hudovernik Katka, učenke v Šent Ilju pri Velenju; Špringer Bogomir, učenec v Rudolfovem; Aleš Fani, Černe Lenčika, Vilfan Tončika, samostanske gojenke v Šmihelu pri Novem mestu; Svetina Ida, učenka v Pliberku; Dornik Anton, Strnad Miha, Punor Matej in Miha, Trauner Fr., Korošec Fr., Bolko Jan., Usar Fr. in Jož., Korber Fr. in Ant., Francé Fran in Val., Siter Blaž, Sedminek Marija in Pader Ant., učenci in učenke II. razr. v Letušu; Jereb Peter, učenec III. razr. Spodnji Bernik; Rošker, Pihlar, Belec, učenke V. razreda Franc-Jož. dekliške šole v Ljutomeru; Zupanc Franc in Viktor, učenca v Ljubljani; Levstik Jelica, gojenka II. l. pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Ostrc Anica in Marica, Budja M., Zartl Lojzika, Vrbnjak Mici, Leskovec Lojzika in Micika, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Benedik Mirko in Stanko, učenca v Ljubljani; Babič Fr., Čuk Andrej, Polanič Jak., Slekovec Fr., Sterniša Matija in Lojze, Znidarič Franc, Ivančič Fr., Kristl Jak., Kolarič Jak., Novak Mart., učenci V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Bergant, prvošolec, Janežič, Kaftan, Pfeifer Metod, Puc, Smola J. in R., Zurec Jožef, učenci v Novem mestu; Zupanec Polonca, Zupančič Fr., Okorn Regina, Vrhunc Francka, Miselj Angela, Pogačar Fr., Luschützky Julka, Kotnik M., Kromar Julči, Sorko Anica, Sajovic M., Furlan Lojzka, Jager P., Cerar Tončka, Opresnik M., uč. 8. razr. v Lichtenthurn. zav.; učenke II. razr. mešč. šole pri čč. uršul. v Ljubljani; Furlan Netka, Hervatin Anuška, Turk Julka, Maslič Marica, Markovič Angela, učenke dekl. šole družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu; Svetina T., Stanko in Franci, dijaki v Mariboru; Jurjevčič M., Konšek M., Kovač M., Meršnik M., Lokar Ivana, Peklaj Iv., Šarc Ana, Zorman Gabriela, učenke I. mešč. razr. vnanje uršulinske šole v Ljubljani; Bergant Ljudevit, mladenič pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Lorber Betka, From Iv., Pešl Lizika, Lešer M., učenke V. razr., Hamer Katika, učenka IV. razr. pri Sv. Ilju v Slov. goricah; Lipuš Slavica in Lešnik Elza, učenke III. razreda pri čč. šolskih sestrah v Mariboru, Kalinger M., Kralj Lizi, Kmet Minka, Kramar Olga, Maher Fr., Mayr Anica, Paulin Tinca, Rant Mar., Semen P., Jalen Ivanka, učenke II. mešč. razreda pri čč. uršulinkah v Škofji Loki; Furlani Pepina in Tomšič Ivanka v Ilir. Bistrici; Lassbacher Z., Rajštar Milka, Gobec Regina, Stanetič Tilčka, Smeh Zvezdana, Žinko Ljubica, učenke pripravnice pri čč. šolskih sestrah v Mariboru.
va	Rim	ra		
	sa	ma		
	ti			